

dringsforslag under Nr. 35, idet det synes mig aldeles overflødig at optage disse Ord: „for- saavidt de ikke høre under Domstolenes Afgjø- relse“. Jeg er overbevist om, at ingen Part vinder Noget derved, at overhovedet det Slags Sager gjøres til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse. Det er nemlig Sager, som maae afgjøres ved at see hen til en Mængde prak- tiske Forhold, om hvilke jeg, med al Anerken- delse af Domstolenes Indsigt, ikke troer, at disse ere istand til at dømme saaledes, som det i det Hele er ønskeligt i det Slags Sager, og da den i Udfastet foreslaaede Bestemmelse i alt Fald medfører en langt hurtigere Fremgangs- maade, end naar Afgjørelsen lægges i Inden- rigsgjæstgæstets Haand, vil jeg, som sagt, stemme saaledes, som jeg nu har angivet.

Winther: Det var ogsaa angaaende dette Punkt, jeg vilde have tilladt mig nogle Ytringer; men jeg skal nu foreløbig henholde mig til den Deel af den ærede sidste Talers Foredrag, som gik ud paa at fraraade Vedtagelsen af Underændringsforslaget under Nr. 35, idet jeg kun til, hvad han anførte, skal sige, at ved Sager af den Art ere Localiteterne, de sted- lige Omstændigheder, af en saa stor Vægt, at det næsten er umuligt at faae tilveiebragt en virkelig billig og rigtig Afgjørelse, uden at man er istand til at komme tilstede og at see For- holdene med egne Øine. Domstolene kunne imidlertid ikke paa den Maade som en admini- strativ Autoritet, nemlig Indenrigsministeriet, skaffe sig Oplysning om Sagen, idet denne kan lade møde paa Stedet ved en Udsending. Dette skal jeg altsaa ogsaa fremhæve, foruden hvad der blev anført af den ærede sidste Tale som en Grund til, at man ikke bør lade det Slags Sager blive Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse. Iøvrigt seer jeg ikke, at den Redac- tion af § 14, der bliver tilbage, naar man borttager de to sidste Punktummer af den, egentlig har noget Fortrin fremfor det, som angives i Forslaget under Nr. 34, naar man blot derfra fjerner de sidste to Linier om en Henvisning

til Domstolene i disse Tilfælde. Det fore- kommer mig, at man ved denne Paragraph har villet betegne Indenrigsministeriet som en Art administrativ Domstol, men at man hellere maa blive staaende ved den almindelige Grund- sætning, hvortil hele Lovforslaget støtter sig, nemlig at det er Communerne, som skulle be- styre dette deres eget Anliggende med fuld Raadighed under Statens Tilsyn. Derfor er det mig ikke saa kjært at beholde den Redac- tion, hvori der staaer, at Indenrigsministeriet har den øverste Myndighed i alle Besager, men efter min Mening er Redactionen i For- slaget under Nr. 34, ændret ved Underændrings- forslaget under Nr. 35, at foretrække for Re- geringsparagraffen. — Der er et andet Punkt, hvorom jeg ogsaa vil sige mig, og det er For- slaget i § 15 om Oprettelsen af et nyt Stats- embede. Dette har Udvalget fraraadet; men jeg ønsker, at man skal gaae endnu et Skridt videre, saaledes at man heller ikke indrømmer den runde Sum, der i Forslaget under Nr. 36 er foreslaaet bevilget. Det er nemlig min Mening, at naar Communerne, hvad der jo er Grundlovens Bestemmelse, selv skulle styre de- res Anliggender under Statens Tilsyn, behøver dette ikke at være indrettet paa en saadan Maade, som om det var Staten selv, der var interesseret i Spørgsmaalet, altsaa her i disse Veies Vedligeholdelse. Der findes i § 13 den Bestemmelse, at Amtmanden skal føre Overtils- synet med Veiene, og dette forekommer mig at være nok fra Statens Side, thi forsaavidt der i offentlige Blade eller paa anden Maade skulde blive ført Anker over, at et Amtsraad ikke gjorde sin Skyldighed med Hensyn til en Ve, maa man antage, at Amtmanden vil komme tilstede og overbevise sig om, hvorvidt det forholder sig saaledes som offentlig angiv- vet. Han har imidlertid endnu en anden Rilde, ad hvilken han kan komme til Kundskab om, hvorvidt der er nogen væsentlig Mangel ved en Ve, og det er igjennem de Indberetninger, han i Henhold til en Bestemmelse i en anden af Lovudkastets Paragraffer vil faae tilsendte